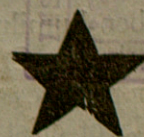


L'Estat Català



PUBLICACIO DE ORIENTACIO NACIONAL

Direcció: FRANCESC MACIÀ, Diputat

REDACCIO I ADMINISTRACIO:

Sant Honorat, 7, pral.

L'ocupació castellana

LIGARIUS:

—Digues què haig de fer?

BRUTUS:

—Una gesta que tornarà la salut a tots els que pateixen

JULIUS CESAR - V. SHAKESPEARE

Els catalans que ja tenim poetes, dramaturgs, homes d'alt temperament científic, escriptors polítics i polítics eminents, industrials i artistes, etc. Els catalans que posseïm una poesia i una cultura nacional molt envejable, una música nacional immillorable i un art i una ciència pròpies. Els catalans que prescindint de nostra història i de les qualitats ètniques, psicològiques que proven a bastament la nostra personalitat indestructible i ens donen el valor just de que som un poble que pot regir-se lliurement, i tenim a més la voluntat, el desig i la esperança d'ésser sobirans de casa nostra. Doncs els catalans no som res més que uns servils esclaus a casa mateix. Som el gos que llepa les mans de l'amo que li pega. Tenim la mansuetut del bou i ens passem la vida en una humilitat despreciable. El nostre esperit nacional sembla enterrat en lo més pregon de la terra. Si'n calen de parlaments i poesies enardidores! Vint anys de literatura patriòtica perquè un sector del poble català es desvetllés i fes eleccions. Cal apreciar exactament la realitat. La nostra reac-

ció nacional no ha estat fins ara a l'alçada que'ls embats de l'enemic requeria. Hi ha catalans que troben encara una exageració allò de que estem en plena guerra amb Espanya. I en canvi, són mils i mils els catalans que cada dia se'ls futeja el rostre i se'ls fereix en lo més pregon de la seva ànima. Tot just ens llevem, que ja tenim l'enemic davant nostre. D'ell és el primer Déu-vosguard. Pugem al tramvia i el cobrador castellà ens demana l'import. Vora nostre oïm el castellà més "cerrao", talment fóssim al barri madrileny de Lavapiés. Són uns cavallers castellans que després que us han empellit un xic violentment us diuen: "Tendrà usted la bondad..."

Anem a ca'l cira botes i és castellà, anem a ca'l barber i se'ns parla castellà. Les barberies barcelonines són uns "focus" d'espanyolisme. Si tenim d'esperar tanta hem de passejar els ulls per uns setmanaris madrilenys — "Mundo Gráfico", "Nuevo Mundo"—on hi veiem els herois espanyols alliberats. Quan us toca el torn, us cal parlar en mig d'una angoixa insofrible, del ge-

neral Navarro, del sergent Vassallo, del Gaona, d'En Sánchez Guerra o de la baiadera Granito de Sal...

Hom, és clar, segueix la conversa en llengua catalana.

Peró la persistència crida l'atenció del dependent qui, ja llest i espolsant el drap us diu:

—¿Usted no es de Barcelona, verdad? Se le conoce porque habla un catalán muy osco.

Sortim, perquè ens sentim "pagesos" dintre casa. Anem al Banc i altra vegada el castellà. Castellà l'ordenança; castellà el cap de la secció corresponent. Anem per una adreça i la portera és castellana. El noranta per cent de les porteries de la capitalitat catalana són regides per castellans. Són els porters que no us volen pujar el periòdic catalanista al pis, o diuen al cobrador de rebuts de la "Protectora" que no "lo entienden".

No parlem del Banc d'Espanya, no parlem de l'Administració de Correus, no parlem de les grosses companyies instal·lades a la ciutat o fora d'ella: "Energía Eléctrica de Cataluña", "Ferrocarriles de Cataluña", quines oficines són ocupades un vuitanta per cent per gent forastera. Ai del pobre català que d'allí necessita quelcom! Si escriu la seva demanda en català té el plet perdut per endavant. Si'n parla personalment amb l'encarregat de la secció, cal que ho faci en caste-